

[Stensballe.]

gjort nøje Rede for Grundene hertil og har ogsaa udtalt sin Vilje til at søge opnaaet en kortere Tjenestetid, for saa vidt de saglige Forudsætninger derfor er til Stede. Jeg tror, det er rigtigt, at den højtærede Minister tager saa energisk fat paa dette Spørgsmaal, og jeg ønsker ham Lykke og Held til at faa et godt Resultat ud deraf.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Malchau: Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu præsenteres for os, bærer i høj Grad Præg af det, det ogsaa er, nemlig et Kompromis, og derfor er Forslaget ogsaa behæftet med alle de Skavanker, der nu engang knytter sig til et Kompromis. Ved Behandlingen i det andet høje Ting er den i det oprindelige Forslag indeholdte Bemyndigelse til Forsvarsministeren for Finansaaret 1947—48 ændret saaledes, at den kun skal gælde i 2 Maaneder, nemlig til Udgangen af Maj Maaned 1947. Da dette er enstemmigt tiltraadt og Lovforslaget derefter vedtaget i Folketinget, skal jeg afholde mig fra at kommentere den skete Ændring.

Hvad i øvrigt angaar Spørgsmaalet om en eventuel Nedsættelse af Tjenestetiden, skal jeg sige, at vi fra konservativ Side naturligvis ikke ønsker en længere Tjenestetid end nødvendigt, og vi kan intet som helst have imod en Nedsættelse af Tjenestetiden, dersom det ellers er forsvarligt under Hensyn til Uddannelseskravet. Jeg kan give fuld Tilslutning til, hvad den højtærede Forsvarsminister sagde herom, og jeg vil navnlig understrege, hvad ogsaa Ministeren var inde paa, at Tjenestetid og Uddannelsesestid naturligvis ikke er det samme. Dette Spørgsmaal vil jo nu blive nærmere undersøgt, og Resultatet vil blive forelagt i Forsvarskommissionen i Løbet af April, og det er saa mit Haab, at det maa blive saglige og ikke politiske eller andre Hensyn, der bliver afgørende for det Standpunkt, man til sin Tid tager til dette Problem.

Da Loven som nævnt kun skal gælde i 2 Maaneder og vi saaledes inden ret længe paa ny kommer til at beskæftige os med denne Sag, skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt nærmere uddybe de Spørgsmaal, der kunde rejses i Forbindelse med hele dette Problem, men indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse.

P. N. Petersen (Røjlø): Egentlig er det foreliggende Forslag til en Bemyndigelseslov for den højtærede Forsvarsminister

noget af en Skuffelse for mig, idet jeg finder, at nu, næsten 2 Aar efter Danmarks Befrielse, maa Bemyndigelseslovenes Tid være forbi, ogsaa paa det militære Omraade, da Lovgivningsmagten ellers vil miste sit Tag i den militærpolitiske Udvikling her i Landet og blive et viljeløst Redskab i Generalstabens Haand. Jeg havde da ogsaa saa smaa ventet, at denne Bemyndigelseslovgivning mod Slutningen af denne Rigsdags-samling skulde afløses af en midlertidig Lovgivning inden for 1937-Ordningens Rammer, hvorfor jeg gerne vil spørge den højtærede Forsvarsminister om Grunden til, at dette, som det altsaa synes, forfængelige Haab ikke er gaaet i Opfyldelse.

Jeg er jo ikke ubekendt med den højtærede Ministers tidligere Indstilling. Jeg mindes forskellige Udtalelser af den højtærede Minister forud for sidste Folketingsvalg, som laa ganske nær ved den Opfattelse, jeg for mit personlige Vedkommende nærer paa dette Omraade. Jeg mindes ogsaa med Taknemmelighed visse Træk fra den højtærede Ministers Ministertid, der harmonerede godt med denne oprindelige Indstilling. Det synes deraf at fremgaa, at Ministerens Vej har været brolagt med gode Forsætter, men nægtes kan det ikke, at jeg undertiden har haft en Frygt for den Retning, hvori Udviklingen vilde gaa paa dette Omraade. Alligevel har jeg ikke opgivet Haabet om at komme til Forstaaelse med den højtærede Minister saavel paa det militærpolitiske som paa saa mange andre Omraader.

Hvad er altsaa Grunden til, at man tilsyneladende har opgivet en midlertidig Lovgivning inden for 1937-Ordningens Rammer? Er det, fordi Ministeren er naaet til den Opfattelse, at disse Rammer ikke kan holde, eller er det, fordi man finder det mere bekvemt med Bemyndigelseslove, hvorved Lovgivningsmagten vanskeligt kan blande sig i de enkelte Dispositioner? Jeg spørger kun i al Beskedenhed.

Det maa desværre indrømmes, at der er et kedeligt Misforhold i de finansielle Virkninger mellem 1937-Ordningen og Bemyndigelseslovene. Undersøger vi f. Eks. det sidste Finansaar før Krigens Udbrud, 1938—39, ser vi, at de samlede Udgifter til Hæren og Søværnet udgjorde 68 095 000 Kr., medens de paa det Finanslovsforslag, der blev forelagt ved denne Rigsdags-samlings Begyndelse, er opført med 252 987 000 Kr. Selv om vi naturligvis maa tage Prisudviklingen i Betragtning, skulde det glæde ikke alene mig, men mangfoldige af Landets Skatteydere, om vi kunde tilvejebringe en